

IN MEMORIAM

PAULS ALDIŅŠ (1971–2020)

Ainārs Dimants, akadēmiskās vienības *Austrums* vecbiedrs

Mamma ārste, tētim – akadēmiskās airēšanas trenerim, 1971. gada 8. aprīlī Rīgā, ja sakām Bibelē lietotā, skaistā vārdā, – dzemdina nākamo Latvijas ārstu. Lielu ieguldījumu Paula audzināšanā deva vecvecāki. Dzimtas mājas Ausmas ielā 2, Teikā, bija ne tikai tēva mājas, to atjaunošana kļuva par Paula izjusto aicinājumu, lai būtu vieta, kur sapulcēt savus draugus, kolēģus un domubiedrus.

Taču vispirms, 1978.–1989. gadā, viņš mācījās Rīgas 64. vidusskolā Purvciemā. Jau no 1. klases pulcēja ap sevi īstus, patiesus draugus, ar kuriem kopā bija līdz savam pēdējam sirdspukstam. Skolas gaitas vienmēr pieminēja ar labu un sirsniņu vārdu arī skolotāju sniegto zināšanu dēļ. Īpaši svarīgs skolā un ārpus tās vienmēr bija sports. Iemēģināja spējas akadēmiskajā airēšanā, trenējās arī džudo, taču vislielāko prieku guva maksķerējot, un šī nodarbošanās kļuva par galveno hobiju visā dzīvē.

1989. gadā viņš uzsāka studijas Latvijas Medicīnas akadēmijas (Rīgas Stradiņa universitātes) Ārstniecības fakultātē, ko pabeidza

1995. gadā. Studiju gaitās izcēlās ar lielu mērķtiecību.

Pirmajā studiju gadā iepazinās ar Dinu no savas studentu grupas un pēc gada jau bija laulības gredzenus. Paulu kristīja Skultes evaņģēliski luteriskajā baznīcā 1991. gada 17. augustā. 1994. gadā ģimenei pievienojās Madara, 2005. gadā – Mārtiņš, 2008. gadā – Gundega. Ģimene Paulam vienmēr bija pirmajā vietā, augstāk par paša interesēm, vajadzībām. Lai nodrošinātu ģimeni, jau no jaunības dienām viņš ļoti strādāja, taču darbu uz mājām nenesa. Mājas bija vieta atpūtai ar ģimeni un atpūtai sev. Bērniem svarīgos notikumus vienmēr bija kopā ar viņiem. Ar savu maksķerēšanas hobiju iedvesmoja arī pārējo ģimeni un draugus.

Draugu vidū īpaša vieta arvien bija akadēmiskajai vienībai *Austrums*, jo tā nebija nejaušība, ka šīs akadēmiskās mūža organizācijas aktīvās darbības atjaunošana Latvijā notika tieši Paula vectēva, austrumieša Alfrēda Rogaiļa, mājās Ausmas ielā 2. Tajā pašā dienā, 1989. gada 9. septembrī, vecbiedri uzņēma jauno studentu par savu draugu – pirmo pēckara jauniešu *Austrumā*. Kopš 1993./1994. gada sūrās un aukstās ziemas viņš kļuva par ikgadējās *Austruma* zemledus maksķerēšanas galveno iedvesmotāju. No šīm tikšanās reizēm neizdzēšamas atmiņā paliks ieinteresētās un garās pirts un pēcpirts sarunas, ko un kā palīdzēt draugiem *Austrumā*, jauniešiem un veciem.

Rezidentūrā Latvijas Infektoloģijas centra hepatoloģijas nodaļā Pauls Aldiņš mērķtiecīgi pievērsās zinātnei. Ar laiku kļuva par HIV ambulatorās nodaļas vadītāju. Kad atvērās otra – HIV stacionārā – nodaļa, kļuva par Latvijas medicīnas vēsturē pirmo HIV nodaļas vadītāju līdz pat 2008. gada nogalei. Tas bija darbs ar ļoti smagu pacientu grupu – sākot ar pacientiem, kas atkarīgi no narkotikām, pacientiem,

kas neticēja diagnozei, līdz pacientiem vēlinās AIDS stadijās. Pauls pret visiem neatkarīgi no viņu sociālā statusa izturējās vienādi, bez nicinājuma, pārmetumiem, nemācot “dzīvot pareizi”, bet motivējot iemācīties sadzīvot ar diagnozi. Vēl pērn internetā plaši izskanēja viņa raksts *Partnerattiecību regulējums aiztaupītu liekas raizes pacientiem un atvieglotu darbu mediķiem* no zinātnē balstītā skatpunkta.

2009. gadā dakteris Aldiņš sāka strādāt Paula Stradiņa Klīniskajā universitātes slimnīcā plecu pie pleca ar profesoru Ugu Dumpi. Darbā krietni noderēja terapeitiskās zināšanas, kuras bija iegūtas, strādājot ar medicīniski ļoti sarežģītajiem HIV un hepatoloģijas pacientiem. Viņš bija izcils ārsts, kam vienlīdz patika strādāt gan slimnīcā, gan ambulatori. Kad 2011. gadā slimnīcā tika veikta pirmā aknu transplantācija, pirmais transplantācijas pacients ilgstoši atradās viņa ambulatorajā uzraudzībā. Tajā pašā gadā viņš aktualizēja vakcinācijas nepieciešamību reimatisko slimību pacientiem Latvijā, tādēļ no 2012. gada tie visi tiek vakcinēti pret tām infekcijas slimībām, kuru smagu slimības formu var novērst vakcinācija. Bez daktera Aldiņa līdzdalības neiztika kopš 2018. gada Stradiņa slimnīcā iedibinātais pneimonologu, radiologu, reimatologu

un infektologu konsilijs. Šo konsiliju lielākais izaicinājums bija tas, ka katrs pacients, kuram bija nepieciešams konsilijs, bija ar retu slimību.

Pauls Aldiņš bija Latvijā ļoti augstu vērtēts mācībspēks abās medicīnas universitātēs un ļoti aktīvi piedalījās pēcdiploma izglītībā. Bija iecienīts lektors arī Lietuvā un Igaunijā. Savā profesionālajā darbībā vienmēr centās balstīties uz jaunākajiem zinātnes atklājumiem, tādēļ, reprezentējot Stradiņa slimnīcas pētījumus pasaules mērogā, bieži apmeklēja starptautiskas konferences un kongresus, kur iepazīna ārzemju kolēģus, ar kuriem uzturēja ciešus kontaktus līdz pat pēdējam brīdim.

Pāri mūžā piedzīvotajam nereti skanēja viņa kodolīgie vārdi: “Mani draugi arī ir mani radi.” Pauls laimi izjuta tikai tad, kad otram spēja palīdzēt. Un arī mūžībā aizgāja savā Stradiņa slimnīcā 2020. gada 31. decembrī plkst. 20.48.

Ģimene un akadēmiskā vienība *Austrums* ir iedibinājusi gadskārtēju Paula Aldiņa piemiņas stipendiju infektoloģijā studentiem un rezidentiem. Stipendiju viena tūkstoša eiro apmērā piešķir par izcilu pētniecisku vai praktisku darbu ar infekcijas slimībām saistītā medicīnas, farmācijas vai sabiedrības veselības jomā.